

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETEASCĂ PENTRU POPOR CU BINECUVANTAREA ȘI
ÎNDRUMAREA ÎNALT PEA SFINȚITULLUI PATRIARH NICODIM

Buna Vestire.

*„Bucură-te ceea ce ești plină de daruri, Marie
Domnul este cu tine.*

Binecuvântată ești tu între femei“.

(Luca I, 28)

S U M A R

Cuvintele I. P. S. Patriarh Nicodim către preoțime cu ocazia muncilor de primăvară

P. S. Episcop Nicodim la Moscova	<i>Pr. A. Constantinescu</i>
Hrană pentru suflet	<i>Pr. Gh. Diculescu</i>
Călătorie	<i>Pr. P. S.</i>
Postul cuvioșilor de altă dată	<i>Pr. Dr. Gh. Paschia</i>
Și nu ne duce pe noi în ispită...	<i>G N. Sterpu</i>
Bogații și săracii	<i>Pr. I. Moraru</i>
Intre Muncitori	<i>Pr. I Chiroasie</i>

C R O N I C A I N T

Instalarea noului stareț la Neamțu. Grig. Spiru
Noua lege a Cultelor — Activitatea preoșilor în Cadrul Fundației Culturale „Regele Mihai I”

C R O N I C A E X T E R N Ă

Inscăunarea noului Patriarh Ecumenic la Istambul
Cărți, Reviste; Recomandări; Mulțumiri

— **Se aduce la cunoștința fraților preoți și onoraților abonați că din cauza majorării prețului hârtiei și tiparului, abonamentul la revista noastră pentru anul 1946/947, va fi de Lei 6.000 (șasemii) anual, adică 500 lei numărul.**

— **Deoarece prețurile cresc pe zi ce trece rugăm pe onor. abonați, care au posibilitatea, să ne achite din vreme abonamentul pentru a ne putea aproviziona din vreme cu hârtia necesară.**

— **Facem cunoscut fraților preoți că abonamentele pe ani trecuți, neachitate până la 1 Iunie a. c., vor fi debitate în cont cu prețurile noi adică lei 6.000 (șasemii) abonamentul anual.**

— **Partea oficială tipărindu-se separat, apărând tot lunar odată cu revista, toate parohiile din Eparhie se consideră abonate, urmând a achita un abonament obișnuit adică 6.000 lei.**

-
1. Redacția și administrația la Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.
 2. Inscrisă la Trib. Ilfov, Secția I Comercială sub Nr. 50/942.
 3. Girant responsabil Pr. G. N. Sterpu
 4. Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Direcțiunii Generale P. T. T. Nr. 35508 din 1 Aprilie 1942.
 5. Abonamentul Lei 1000: costul unui număr, lei 50.
Nr. 23-24 Lei 100.

Cuvintele I. P. S. Patriarh Nicodim

către preoțime, cu ocazia muncilor de primăvară.

Din toate părțile lumii se aud vaete de foame. Adunarea Națiunilor ce s'a ținut de curând la Londra îndeamnă popoarele să chivernisească bine ultimele rezerve de alimente pentru a preîntâmpina foametea și să ia măsuri severe pentru o cât mai mare producție.

Numai așa, a spus un mare om de Stat, se poate salva din ghiarele foametei un miliard de oameni — adică jumătate din populația pământului.

Și poporul nostru este amenințat de acest flagel. Seceta cumplită de anul trecut și urmele grele ale războiului ne-au dus la sleire aproape totală a rezervelor de hrană.

În fața acestei primejdii ce ne paște este timpul să ne gândim ce facem de primăvară?

Cu brațele încrucișate nu putem sta. Trebuie pornit cu toată energia la lucrul pământului.

Indată ce timpul va fi favorabil îndeamnă cu toată vigoarea tot satul să iasă cu mic cu mare la munca câmpului în frunte cu P. C. Fa binecuvântând și dând exemplu.

Nu trebuie să rămâie nemuncit nici un petec de pământ.

Îndeamnă cu timp și fără timp cum spune Sf. Apostol Pavel pe fii tăi sufletești la munca sănătoasă, frumoasă și mult roditoare a câmpului.

Îndeamnă-ți să arunce în pământ tot felul de semințe binecuvântate. Să crească vite și păsări cât de multe și arătoase; să sădească și să altoiască pomi și flori fel de fel, așa încât satul P. C. Tale să fie un mic rai pământesc.

Nu uita albinele care ne învață munca și rânduiala și ne dau mierea cea gustoasă și ceara mirositoare, din care se fac luminile curate pentru slujbele sfinte, niți floarea soarelui care împodobește câmpul și dă undelemnul pentru Sf. candelă și hrana oamenilor.

Ograda și câmpul P. C. Tale să strălucească între celelalte pentru ca să se vadă vrednicia, priceperea și iscusința.

Pământurile bisericesti ce cad în sarcina P. C. Tale să fie așa de bine cultivate încât să fie model pentru enoriași

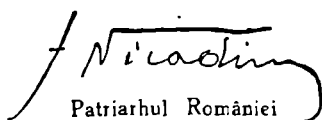
Curtea Bisericii și cimitirul satului să fie împodobite cu pomi roditori și flori frumoase că așa îi place Domnului.

Nu uita însă rugăciunea. Pe aceasta s'o faci și pe aceea să n'o lași cum spune Sf. Evanghelie.

Rugăciunea și munca deopotrivă înobilează inima omului și îl înalță.

Dacă vei înțelege astfel misiunea P. C. Tale vei îndeplini azi o operă măntuitoare.

Binecuvântarea Domnului peste casa P. C. Tale și peste satul ce-l păstorești în numele meu și al Bisericii strămoșești.

Nicodim

Patriarhul României

P. S. Episcop Nicodim la Moscova

Mergerea delegației Bisericii Ortodoxe Române la Moscova, cu ocazia alegerii noului Patriarh Alexei al Moscovei și al Întregii Rusii, și publicarea raportului făcut Sf. Sinod de acea Delegație, a dat prilej I. P. S. Patriarh Nicodim să povestească, cum Episcop de Huși fiind, a fost în anul 1917 delegatul Bisericii Române la Congresul Bisericii Ortodoxe Ruse din Moscova, cu ocazia alegerii Patriarhului de atunci, Tihon.

Sosind la Moscova cu trei zile înainte de deschiderea Congresului Prea Sfinția Sa a făcut vizitele de rigoare. La anunțarea vizitei la Mitropolitul Moscovei, înainte de alegerea sa ca Patriarh, acesta, din cauza lipsei unui tâlmaciu la îndemână, nu putea să fixeze ora vizitei. Când însă Mitropolitul Platon, președintele Sf. Sinod, fostul coleg de studii la Kiev al Prea Sfințitului Nicodim, a comunicat că Prea Sfinția Sa știe rusește, ca unul care a studiat teologia în Rusia, imediat i-a fost fixată vizita.

Găzduit a fost în Mănăstirea Novo-Spask. În cinstea Sa, Mitropolitul Tihon al Moscovei și Mitropolitul Kievului, cu alți arhiepiscopi și episcopi s'au anunțat să vină să slujească Sf. Liturghie împreună la acea mănăstire. Aducându-i-se la cunoștință această dorință, P. S. Nicodim s'a scuzat că n-are vestminte arhieresti. Mănăstirea avea destule, așa încât propunerea nu putea fi ocolită, și cerând să vadă dacă i se potrivește mitra, a remarcat lipsa crucii de pe ea. I s'a răspuns că în Rusia numai mitropoliții au dreptul să slujească cu mitră

cu cruce! Atunci P. S. Sa a destăinuît de ce ocolea invitația de participare la slujbă, fiindcă cunoștea obiceiurile locale și nu era dispus ca prin participare la slujbă să strice obiceiurile Țării sale, unde și episcopi, nu numai mitropoliți, au mitrele cu cruce.

Toate acestea s'au adus la cunoștința Mitropolitului Tihon și acesta a dat imediat dispoziția să se trimită dela Mitropolie trei mitre cu cruce pentru a fi aleasă cea potrivită. Dintre toate îi convenea P. Sale una, care avea însă un șnur ce-l jena. Rupându-l, le spune zâmbind celor prezenți, care făcuseră un gest de mirare: «Lasă că în târg se va găsi un șnur, dar eu nu-mi găsesc alt cap, dacă l-oi vătăma pe al meu!».

Având la acea slujbă mitră de mitropolit, i-a revenit locul al treilea, imediat după cei doi mitropoliți și deci înaintea arhiepiscopilor și episcopilor, cari participau la slujbă cu mitre fără cruce.

La Congres, au fost reprezentate și alte Biserici naționale. Așa de exemplu șeful delegației Bisericii Sârbești a fost atunci Arhimandritul Mihail, iar al Bisericii Ortodoxe din Japonia a fost un preot. Bisericile Naționale Ortodoxe deși prezente la deschiderea Congresului, totuși Arhimandritul Metodie, care a ținut cuvântarea de salut pentru participanți, a spus că regretă că nu sunt de față și reprezentanții Bisericilor Naționale.

La sfârșitul ședinței delegatul Bisericii Române, ieșind din sală observă într'un pupitru lângă ușă pe Arhimandritul Metodie și oprindu-se și se recomandă: «Episcopul Nicodim, reprezentantul Bisericii Naționale Române, a cărei prezență la Congres P. C. Ta ai tăgăduit-o». El foarte fâstăcit, se scuză că *n-a știut!* Omisiunea nu se putea însă spăla așa ușor și P. S. Nicodim insistă zâmbind: «Asta însemnează că P. C. Ta vorbești în public nu numai ce știi, ci și ceeace *nu știi!* Cei din jur au tras cu urechea, între alții și «*Poșta Moscovei*», un ierarh poreclit astfel pentru colportarea știrilor din cercurile clericale! Cercul ce se formase s'a risipit, iar unul din cei prezenți i-a spus P. S. Nicodim: «De acum toată Moscova va ști ce ați vorbit» și într'adevăr chiar de a doua zi s'a cunoscut că «*Poșta Moscovei*» își făcuse datoria! Iar la ședința următoare a Congresului s'a făcut rectificarea asupra prezenței la Congres a delegațiilor Bisericilor Ortodoxe Naționale.

In cuvântarea ce a ținut-o la ședința Congresului P. S.

Nicodim a vorbit despre aportul pe care Biserica Rusă l-a adus Bisericii Române.

Răspunsul i-a fost dat imediat în limba rusă de Arhiepiscopul Arsenie al Novgorodului, care știa și românește. El a vorbit despre aportul pe care Biserica Română l-a adus Bisericii Ruse, prin persoanele cari au activat în ogrorul acelei Biserici și anume Mitropolii Kieului: Grigore Țamblac, Petru Movilă și Gavriil Bănulescu. La auzul celor dezvoltate toată asistența Congresului s'a întors cu fața către membrii Delegației române, privind-o cu un deosebit interes, căci mulți cunoșteau pe marii mitropoliți menționați mai sus după faptele lor mari, nu după origine.

Culegere de Preot AL. N. CONSTANTINESCU
Biserica Sf. Ilie-Rahova

Hrană pentru suflet

**Duminica lăsatului sec de brânză. Matei 6,14-22 ;
1946 Martie 3.**

Se încep păresimile.

Cu duminica lăsatului sec de brânză se isprăvesc cășlegile și de a doua zi creștinii intră în sfântul și marele post al Paștilor. Biserica, în grija ce are pentru mântuirea fiilor ei, în această duminică, vestește lumii învățătura lui Dumnezeu despre postul cel adevărat. Acest post trebuie început prin jertrea și împăcarea oamenilor între ei, fără fățarnicie și fără lăcomie. Deoarece prin postire creștinul râvnește la împăcarea sa cu Dumnezeu, Mântuitorul spune că pentru a ne învrednici de sfânta pace cu Tatăl Ceresc trebuie să fim mai întâi împăcați noi cu toți semenii noștri. Dar între oameni nu poate fi împăcare dacă nu-și iartă din inimă, unii altora, greșalele lor. Sf. Evanghelie (Matei, 5,24), spune că nici prinoasele aduse la biserică nu sunt primite de Dumnezeu dacă ceice le aduc nu s'au împăcat mai întâi cu vrășmașii lor.

În această duminică, a împăcării dintre oameni, s'a obișnuit din bătrâni ca creștinii să meargă unii pela alții și să ceară iertăciune fiii dela părinți, fiii dela nași, tinerii dela bătrâni. Dar mai ales cei învrăjbiți trebuie să se împăce astăzi între ei; să nu amâe împăcarea până la Paști, căci fără pace pos-

tul nu este deplin și nici nu se știe câte zile are omul. Așa începeau strămoșii noștri postul lor. Ușoară să fie țărâna și blagoslovită să fie pomenirea lor! Ei, fără să buchisească măcar bucoavele, știau din tată 'n fiu cum să trăiască sf. evanghelie și o împlineau cu smerită cuviință. Lor, cinstiților noștri părinți, cei adormiți în dreapta credință, se potrivește bine cuvintele Apocalipsei: «Ferice de morții cari mor în Domnul! Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenelele lor și faptele lor vor urma după ei» 14, 13.

**Duminica I-a a păresimilor (a Ortodoxiei). Ioan 1, 43-51 ;
1946 Martie 10.**

Sfintele Icoane.

În duminica cea dintâi a postului mare biserica închină sfânta sa slujbă întru amintirea biruinței drepte credințe asupra împotrivorilor ei. De aceea se numește Duminica Ortodoxiei. Căci luptă mare și neceaz mult au avut slujitorii lui Dumnezeu cu stihiele întunerecului sute de ani. Este folositor lucru să știe orice creștin că pe acele timpuri, nefiind nici hârtie, nici tipar, sfânta evanghelie s'a răspândit mai mult prin grajul fericitorilor apostoli și prin sfintele canoane. Dintr'o poză bună omul înțelept scoate învățătură mai ușor și mai multă ca dintr'o carte mare. Ci icoana nu este numai un tablou ca oricare altul; icoana este un lucru sfințit din darurile sfințitoare ale bisericii. Închinându-ne lui Dumnezeu în fața sfintelor icoane, legătura noastră cu Tatăl Ceresc este mai vie și mai roditoare. Sunt și icoane făcătoare de minuni, căci Dumnezeu își arată puterea și mila Sa în chipuri felurite și minunate.

De câte ori citesc în sfânta evanghelie istorisirea mântuirii noastre patimii ale Domnului, de atâtea ori simt nevoia să privesc și icoana care înfățișează pe Domnul Iisus ducându-și crucea pe mägura Golgotei, unde a și fost răstignit. Dar nu numai un moment din istoria sfântă, ci ca o carte deschisă, pictura bisericii înfățișează Noul și Vechiul Testament întregi.

Insemnăm aici că însuș Domnul Hristos a lăsat dumnezeescul Său chip pe năframa pe care din milă și din sfântă iubire i-o dăduse cuvioasa Veronica să-și șteargă sudoarea de pe față, când istovit își ducea Domnul crucea spre locul răstignirii. Iar în sfintele lițanji închinare Prea Curatei și Prea Nevinovatei Fecioare Maria se spune deslușit că sfântul evanghelist Luca cel dintâi a zugrăvit chipul Maicii Domnului.

Fiindcă au avut o începătură așa de sfântă și fiindcă prin ele se răspândea creștinismul cu multă putere, de aceea păgânătatea a prigonit pe cinstitorii sfintelor icoane până la anul 842. În acel an, adică acum 1104 ani în prima duminică a sfântului post, în biserici cu icoane s'a făcut, în libertate, cea dintâi slujbă de proslăvire lui Dumnezeu, care a dat bisericii Sale biruința asupra iconoclaștilor. Tot de atunci creștinii au fost lăsați să-și impodobească casele cu sfinte icoane.

Duminica II-a din Post. Marcu II, 1-12; 17 Martie 1946. Pricina durerilor este păcatul.

Patru oameni milostivi au adus pe targă la Mântuitorul pe un semen al lor paralizat. «Văzând Iisus credința lor a zis slăbănogului: Fiule iartă-se păcatele tale». Și ca să arate tuturor că are puterea să ierte păcatele a mai zis Domnul către slăbănog: «Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Și s'a sculat pe loc și luându-și patul a ieșit afară».

Înțelegem din această sfântă evanghelie că în cei cinci inși, cari s'au înfățișat Domnului, lucrau cu putere cele două mari virtuți: credința în Dumnezeu și dragostea omului pentru aproapele său. Domnul Iisus s'a milostivit și și-a arătat puterea și mila Sa. Dar El a iertat mai întâi păcatele paralticului și apoi a urmat tămăduirea, ca să priceapă tot omul că orice suferință este urmare a păcatelor. Dumnezeiasca chibzuință a Fiului a distrus întâi rădăcina răului și apoi a urmat dispariția suferinței. De aceea își are rost temeinic creștineasca rânduială ca omul când se află la greu mai întâi să-și mărturisească păcatele, ca să se împace cu Părintele Indurărilor și apoi să-I ceară mila Sa. Căci altfel cum va putea omul să bată cu nădejde la poarta Celui pe care l-a mâniat?

Sâmbăta și Duminica III-a din Post. Marcu II, 14-17 și VIII 34-39, IX, 1; 23 și 24 Martie 1946.

Chemarea și urmarea lui Iisus.

Intru acest chip istorisește sfântul evanghelist Marcu chemarea lui Matei Vameșul la apostolie: «trecând Iisus a văzut pe Levi al lui Alfeu șezând la vamă și i-a zis lui: Vino după mine! Și sculându-se a mers după dânsul». Chemând pe un vameș lângă sine Domnul Iisus a voit să arate lumii tuturor veacurilor că într'adevăr Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ

nu ca să cheme pe cei dreupți, ci pe cei păcătoși la pocăință. Iar vameșul când a auzit această dumnezeiască și neașteptată chemare n'a stat nici o clipă pe gânduri și îndată a urmat pe Domnul. S'a lipsit dintr'o dată de meseria lui cea bănoasă și de toată avuția strânsă pe urma ei.

S'a lepădat de avere și de onorurile slujbei de vameș. Ci chiar din clipa în care vameșul Levi s'a lepădat de toate bunurile pământului, trecătoare ca apa de zăpadă, el a și dobandit bogăția neprețuită și nesfârșită a vieții veșnice.

Află astăzi, cetitorule necunoscut, că părinteasca chemare a lui Iisus, de când a fost adresată vameșului acesta, până acum și până la sfârșitul veacurilor, este adresată și mie și ție și tuturor oamenilor. Fiecărui din noi zice Domnul Iisus: «Vino după mine!». De sigur nu vom fi toți în stare să părăsim totul, ca Levi al lui Alfeu. Dar pentru mântuirea sufletelor noastre trebuie să ne lepădăm negreșit de trufia omenească. Mândria. îngâmfarea omului bogat, puternic, învățat talentat, tânăr sau frumos, de această mândrie să ne lepădăm. Toată avuția adusă de aceste daruri să fie folosită de om numai pentru fapte creștinești. Astfel din bogăția pământească creștinul își va agonisi comoară în cer. Aceasta este lepădarea omului de sine. Să stăruim cu tărie pe drumul acesta chiar dacă ar fi să pierdem totul, chiar viața. Căci «cine își va pierde sufletul pentru mine și pentru evanghelie, acela îl va mântui pe el».

Duminica patra din post; Marcu 9, 17-32; 31 Martie 1946. Indepărtarea duhului rău.

În toate vremurile au fost oameni muncii de duhurile rele. Această boală fără leac chinuște deopotrivă pe cel posedat ca și pe cei din jurul său, părinți, sau copii.

Cu un copil chinuit de «ducă-se pe pustii» a venit un om la Mântuitorul și s'a rugat să izgonească duhul rău din el. După ce Domnul a văzut credința neclintită a omului, i-a ascultat rugăciunea și i-a tămăduit copilul. Mirându-se toți cei de față și întrebându-se de ce nimeni altul n'a putut scoate dracul din copil, Domnul Iisus a zis: «Acest neam de draci prin nimic nu poate eși, decât numai prin rugăciune și prin post». Adevăr dumnezeesc cuprind aceste cuvinte și doctorii tuturor vremurilor stau neputincioși în fața epilepticilor. Singur tămăduitor este Dumnezeu, Celce a zidit cerul și pământul.

Pustiire mare răspândește și astăzi printre oameni duhul

cel rău; toți păcătoșii sunt niște chinuiți de el. Bunăoară bețivul, nu este el o batjocură în ghiara diavolului? Dar desfrânații, mamele ucigașe, cartoforii și mîncinoșii nu sunt ei tot niște unelte ale satanei?

Ia aminte omule, care te știi rob al vreunui fel de păcat, ridică-ți cugetul spre Dumnezeu și roagă-L să scoată și din tine duhul care te îndeamnă la fapte rele, Roagă-te cu credință și cu stăruință. Roagă-te în tot timpul, dar mai ales în vremea sfintelor posturi. Bunul Dumnezeu te va asculta și te va elibera de sub stăpânirea duhului rău. Domnul îți va dăruia pacea și tihna vieții pământești și la vremea cuvenită te va face părtaș bunătăților celor veșnice.

Preotul GH. DICULESCU
Bis. Popa Nan, București

Călătorie...

Pustiul nesfârșit de nisip arzător și sclipind sub razele dogoritoare ale unui soare de foc. Adieri slabe de vînt, mișcă din loc în loc grămezi de nisip fierbinte, formînd ici, colo, movile, ce-și schimbă locul din clipă în clipă, dînd mereu alt aspect terenului. Bucăți de stîncă, goale ca niște schelete, sunt singurele semne după care se poate face o orientare nesigură, dacă nu sunt ascunse și ele de valurile mișcătoare de nisip.

Din depărtare, prin sclipirile argintii ale nisipurilor, pare că ceva se mișcă. Incet, încet, umbra prinde formă mai precisă și un călător își face apariția...

Inarmat cu toiag de călătorie și îmbrăcat în haina lungă, largă, și albă, ce se înfășoară în falduri bogate în jurul trupului său, înaintează cu pași șovăitori prin nisipul fierbinte, Afundat în pustiul nesfârșit, merge încet, aruncînd mereu priviri nesigure în dreapta și stînga, căutîndu-și cu grijă calea ce are de urmat. Nesiguranța dacă va ajunge la țelul călătoriei sale, sau va pieri înghițit de imensitatea deșertului misterios, îl stăpânește...

Totuș el înaintează stăruitor, împins de o forță nevăzută... Nu are în gînd decât ținta călătoriei sale și nu poartă în suflet decât nădejdea nesigură că va întîlni în curînd în cale oaza ospitalieră, care să-i aline suferințele cu apa binefăcătoare și umbra ocrotitoare a unui palmier.

Merge de multe ore... Oboseala a început să-l cuprindă, setea devine chinuitoare, căldura înăbușitoare îl moleșește și fața mereu schimbătoare a nisipurilor îl face să vadă mereu, o închiuire de pom, să audă un sursur vesel de izvor, să se creadă aproape de popas... Grăbește pașii, dar din ce înaintează, închipuirea de oază se îndepărtează tot mai mult... Nu este decât năluca deșertului, care a pierdut pe mulți.

În lupta aceasta, deseori, călătorul istovit de puteri, cade în nesimțire cași pierdut. Desmeticit o clipă, el cercetează zarea și nespună-i este bucuria când descoperă la orizont silueta unui copac, care, deobicei în deșert este străjer credincios al unui izvor ce curge la rădăcina sa, dând viață oazei salvatoare.

Încă o încordare a puterilor și iată-l pe călător poposit în oaza binecuvântată — minunea deșertului.

Ea îi oferă din belșug apa curată și răcoritoare a izvorului precum și umbra odihniitoare a copacului ocrotitor. Împărtășindu-se cu acestea din plin se simte fericit ca un copil la sânul mamei sale.

Cu puterile refăcute și voios că n'a rătăcit calea, călătorul deșertului nu uită să înalțe o rugăciune de mulțumire Celui Atotputernic.

Astfel întărit el poate pleca mai departe spre locul dorit, sprijinit cu încredere pe toiagul credinței și învăluit în veșmântul nădejdei.

Cetitorule! Urmărind aceste rânduri, te-ai gândit cumva că și tu ești tot un călător prin lumea aceasta deșertă, către împărăția Tatălui Cereșc, locul fericirii veșnice?

Iată viața aceasta nu este decât o călătorie în care omul, pentru a ajunge la liman, trebuie să înrângă mai întâi slăbiciunile sale precum și răutatea lumii, printr'o luptă stăruitoare și curajoasă.

Duci tu această luptă cu demnitate? Ești înarmat cu toiagul credinței și cu haina nădejdi? Dorești să-ți împrospătezi puterile în oaza salvatoare? Ori te lași copleșit de greutatele călătoriei?

Iată, *Biserica* -- adevărata oază mântuitoare -- cu izvorul de apă vie al Evangheliei Fiului lui Dumnezeu, cu tainele sfințitoare și cu pilda atâtor sfinți, și ei călători vrednici, te așteaptă bucuroasă, să-ți dea o mână de ajutor în călătoria ta.

De ești obosit, oprește-te măcar o clipă, în timpul celor

patruzeci de zile ale postului mare, gustă din apa cea vie și te înviorează. Amintește-ți în acest timp, că Mântuitorul lumii a petrecut atruzeci de zile în post, în rugăciune și în luptă cu durerile pustiei, învingându-le.

Incearcă și tu! Ia pildă dela Fiul lui Dumnezeu pe care-l vei întâlni la sfârșitul postului ducându-și singur crucea sa, semnul biruinței tale.

Până atunci, dacă stai la sânul bisericii creștine încearcă să-ți ușurezi sufletul prin Sf. Taie purificatoare, pentru a-ți duce și tu călătoria la bun sfârșit, când să poți zice muțumit.

«Călătoria am săvârșit, credința am păzit».

Pr. P. Ș.

Postul cuvioșilor de altă dată

Este deosebită între postul creștinilor din lume și postul monahilor, cari s'au retras din lume.

Postul asceților s'ar putea numi mai de grabă ajunare. Post negru, flămânzire sau grevă a foamei, căci zile dearîndul, ei nu numai că nu mănâncă carne, ouă, lapte untdelemn sau orice grăsime, dar nu mănâncă nimic.

Ceeace pentru creștinii din lume se numește mâncare de post, pentru Cuvioși a fost o mâncare zilnică și nici aceasta în belșugul felurilor obișnuite la mesele noastre.

Este știut că monahii din răsărit, în majoritate, își luau ca vot de a nu mânca carne niciodată dela pășirea în mănăstire.

Mântuitorul ca și apostolii nu ne-au dat o poruncă nouă pentru post. Postul era destul de obișnuit la Evrei, cari îl primiseră ca poruncă și îi înmulțiseră zilele în necazurile istoriei lor.

În timpul Mântuitorului se postea, deaceea El nu mai dă o poruncă nouă. Porunca pe care o dă El, privește modul cum să se facă postul, care ajunsese un mijloc de afișare publică a fariseilor dornici de lauda poporului.

«Când postiți, nu fiți posomorîți ca fățarnicii, căci ei își întunecă fețele, ca să se arate oamenilor că postesc; adevăr grăiesc vouă: își iau plata cuvenită.

Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este întru ascuns, și Tatăl tău care vede întru ascuns îți va răsplătiție» (Matei VI, 16-18).

Hristos păstrează porunca Vechiului Testament cu privire la post, dar îl spiritualizează, îl ridică din decăderea unde îl dușeseră oamenii îngâmfaiți, la înălțimea cuvenită unei vieți noi.

Sfânta Scriptură ne spune că Domnul Iisus «a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți». (Matei IV, 2); deasemenea ne arată că apostolii au postit (Fapte XIII, 2-3), dar în ea nu se găsește nimic fixat, în cece privește timpul cât trebuie să postim și când.

Posturile așa cum le avem azi, au fost fixate de Biserică, în virtutea puterii dată ei. Biserica a fixat și unele zile în care creștinul este obligat să nu postească; a lăsat totuși, libertatea ca cei ce simt nevoia și au putere să postească mai mult, să postească după voie. De aici votul monahal de a posti toată viața.

Trepte în postire.

Cuvioșii au suit și în postire anumite trepte de perfecțiune. Prima treaptă este lipsirea de carne, grăsimi și băuturi alcoolice spre a ajunge la un regim vegetarian.

În a doua treaptă se micșorează cantitatea mâncărji vegetariene, până a nu mânca nimic mai multe zile.

Despre Dorotei din Teba se spune că «mânca șase dramuri de pâine pe zi, cu puțină legume și nu bea de cât apă». (Sozomen, Istoria bisericească VI, 29).

Adol, monah într'o mănăstire din Ierusalim nu mânca în postul mare de cât din cinci în cinci zile, iar restul anului, din două în două zile.

În ce privește felul mâncărilor, el era același în tot timpul: pâine și apă.

Alții au ajuns la a treia treaptă înlocuind pâinea cu fructe sau rădăcini de ierburi.

Istoria pornește de un oarecare «Halos care n'a mâncat niciodată pâine înainte de vârsta de șaptezeci de ani». (Sozomen, op. cit. VI, 34).

Postirile acestea le făcea fiecare din proprie inițiativă, căci nici un legiuitor nu-i oprise.

Despre Pahomie se zice «că îngerul îi dăduse o tablă scrisă — ce este și azi în mâinile pusnicilor — unde se porunca să se dea voie fiecăruia să bea, să mănânce, să lucreze și să postească după puterile sale. Cei ce mănâncă să fie obligați să muncească mai mult decât ceice postesc». Sozomen op. cit. III, 14).

Libertatea de a alege fiecare asprimea pe care o voiește,

se vede și din cuvântul de laudă pentru ei al Sf. Ioan Gură de Aur: «În timp ce aceștia din lume ospătează, râd, joacă sau li se sparg pântecele din cauza înbuibărilor, aceștia — călugării — stăruiesc în cântări și în imnuri lui Dumnezeu.

Niciodată nu au timp de masă lungă și nici de bucate multe...

Nu vei vedea apoi întinzându-și pe masă bucate scumpe, și nici încărcate de grăsimi, ci unii având dinainte pâine numai și sare, iar alții mai având și untdelemn, în timp ce alții cari sunt poate mai slabi se îndulcesc și din verdețuri și din fasole, bob sau linte» (Comentar la Ep. I Timotei omilia XIV).

Hrana era luată de mulți Cuvioși pentru că de ea le era legată viața pământească; dacă ar fi putut să se lipsească de ea, ar fi făcut-o bucuroși.

«Pior nu mânca de cât mergând. Întrebat fiind, pentru ce mănâncă astfel, răspunse că nu vrea să mănânce de cât din datorie și făcând altceva. Odată a răspuns: «Pentru că nu vreau să mănânc din plăcere» (Socrate, Istoria Bisericească IV, 23).

Lupta postitorului cu pofta și păcatul.

Cuvioșii luptă nu numai să mănânce cât de puțin și vegetarian, ci de a înlătura orice poftă de mâncare. Pofta de mâncări era socotită cursă a diavolului, pentru că să atragă în păcat pe cineva.

Se întâmpla adesea ca pofta să nu fie înăbușită și câte un bătrîn cădea învins spunând celor din jur dorința ce-l chinuia. Repede însă, își venea în fire și învingea.

«Niște frați spuneau că, un bătrîn poftise să mănânce castravete. Când i s'a adus, l-a pus dinainte fără să-l atingă, ca să nu fie stăpânit de necumpătare. Și astfel făcu pocăință pentru pofta ce-o avusese».

Cel ce postește își slăbește corpul, pentru a distruge pofta și păcatul din el.

«Numai acela este socotit postitor, zice sf. Atanasie cel Mare, care se ferește de orice faptă rea. Căci dacă cineva postește și nu-și ține limba, nu înlătură mânja, mînciuna, jurământul fals, nu se ferește de a vorbi de rău pe aproapele, dacă toate acestea ies din gura celui ce postește, nu folosește nimic omului postitor și zadarnică îi este străduința». (De virginitate 7).

Dacă cineva a postit post aspru, fără a urmări un folos spiritual, fără a posti de păcat, ori în ce fel ar fi el săvârșit, ci numai ca să imite pe altul sau să nu iese din regula obișnuită

semenilor săi, și-a slăbit corpul, dar n'a omorât păcatul din el.

Roadele postului le arată minunat Sf. Atanasie cel Mare: «Iată ce face postul: vindecă boalele, alungă pe demoni, înlătură gândurile rele, dă claritate spiritului, curățește inima, sfințește corpul, așează pe om pe tronul lui Dumnezeu.

Postul este forța puternică ce aduce mari izbânzi.

Postul este viața îngerilor; el ridică pe cel ce-l practică în rândul îngerilor...

Fericit cel ce postește în tot timpul, căci acela va locui în Ierusalimul cel ceresc, va cânta cu îngerii și se va odihni cu profeții și apostolii». (De virginitate 7, 24).

Preotul Dr. GH. PASCHIA

Și nu ne duce pe noi în ispită...

Suntem în marele post al Păresimilor, epocă de pregătire a sufletelor, pentru primirea cu vrednicie a măritei învieri a Domnului. Biserica l-a așezat astfel, după dumnezeiasca poruncă și după însăș exemplul dat de Mântuitorul nostru. Căci patimile, moartea și învierea Domnului, sunt pentru noi, pentru sufletele noastre, evenimentele cele mai însemnate din istoria mântuirii noastre.

Intr'adevăr, după ce a primit botezul dela Ioan, Mântuitorul nostru, înainte de a-și începe opera sa mesianică, s'a retras în pustie, unde a postit timp de patruzeci de zile. Postind noi azi, nu facem deci decât a urma pe însuș Domnul. Și dacă el și-a impus acest timp îndelung de lipsuri și suferințe, el care era Dumnezeu atotputernic, cu atât mai mult avem nevoie de acest post noi, care suntem biete făpturi din țărână.

Pentru ce oare se va fi retras Mântuitorul în pustiu, înainte de a se arăta lumii ca Mesia? Sfintele Evanghelii ne spun numai că a postit timp de 40 de zile și 40 de nopți, și apoi a flămânzit. Postul Domnului nu a fost deci numai că nu a mâncat anumite mâncări, ci se înțelege că nu a mâncat nimic. Lucrul acesta a fost posibil la un Dumnezeu, iar pentru noi, cei slabi, sfânta Biserică ne-a îngăduit a mânca multe și felurite mâncăruri, destul de gustoase și hrănitoare, având înțelegere pentru firea noastră slabă.

Domnul însă nu a mâncat nimic. Și noi încă ne plângem

de asprimea postului, părăndu-ni-se prea greu. Desigur că postul cere stăpânire și cumpătare, altfel nu și-ar mai avea rost.

Și dacă Domnul atotputernic și-a impus aceasta, datorii suntem și noi toți, care ne numim și voim să ne considerăm creștini, să-l urmăm, după puterile noastre. Este cu totul lipsit de importanță aici, faptul că împrejurările actuale, ne fac pe mulți să postim, chiar fără voe și chiar când n'ar fi nevoe.

Important este faptul că acest post este porunca Domnului și trebuie să o ascultăm și să o împlinim.

Pentru ce oare a postit Domnul și pentru ce trebuie să postim noi?

Iată ce ne spun Sfintele Evanghelii. «După 40 zile a flămânzit. Și apropiindu-se ispititorul, adică diavolul, a zis către El: De ești fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini».

Isus s'a dus în pustie și a postit 40 zile, pentru a se întări cu duhul și a se pregăti cu temei pentru lupta cea mare, pe care avea să o înceapă. Rugăciunea și postul le-a considerat ca cele mai bune mijloace pentru întărirea sufletului. Acest lucru îl adeverește și mai târziu, când spune ucenicilor săi — care nu se dumireau de ce nu putuseră ei să scoată pe un diavol dintr'un om — «acest neam nu poate fi învins decât prin rugăciune și prin post».

Pot spune unii că postul slăbește organismul, deci nu este recomandabil. Dar omul are în el scânteie divină — sufletul său — care prin post nu slăbește, ci se întărește. Slăbind trupul, duhul îl stăpânește mai cu ușurință și-l conduce pe calea cea dreaptă.

Adevărat este că ispita e mai mare pentru trupul lipsit de multe bunătăți și mai ușor ar putea să cadă în ea, lucru care-l știa și-l credea și diavolul atunci când după 40 zile vine la Domnul și-i încearcă puterile trupului omenesc și spiritului divin.

Răspunsul Mântuitorului însă îi arată și aceluia și ne arată și nouă, că dacă trupul este slăbit și dorește întărirea hranei, sufletul este stăpân peste el și-l poate îndruma pe orice cale vrea. «Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu».

Acest cuget trebuie să ne stăpânească și pe noi când postim și să ne întărească duhul. Aceasta este ispita cea mai obișnuită pe care o întâmpină fiecare.

Dar te întreb pe tine iubite cititor, oare merită atâta atenție o amărâtă bucată de pâine, încât să-ți pierzi pentru ea sufletul? Pâinea, oricât de bună și oricât de multă ai mânca azi, nu te satură pentru mult timp, a doua zi trebuie din nou să mănânci. Cuvintele Domnului însă hrănesc sufletul și-l satură ca să nu mai flămânzească în veac. «Eu sunt pâinea care s'a coborât din cer, — zice domnul —, din mine de va mânca cineva nu va flămânzi în veac».

Aceasta este deci cea mai ușoară ispită din arsenalul diavolesc, pofta trupului. Și ei se poate ușor rezista, doar cu puțină voință și puțină judecată.

Iată însă că vicleanul vine apoi la Domnul — cum vine și la fiecare dintre voi, — cu o ispită mai mare.

«Atunci diavolul îl duse în sfânta Cetate și-l puse pe aripa templului, zicându-i: De ești fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos, căci este scris că îngerilor săi va porunci Domnul pentru tine și te vor ridica pe mâini, ca să nu se isbească de piatră piciorul tău».

Părăsește deci diavolul ispița trupului și încearcă să atace sufletul. Mântuitorul știa prea bine că este fiul lui Dumnezeu, o știa și satana, vrea însă să-i încerce încrederea în Dumnezeu, și de altă parte să sădească îndoiala. Și azi vine la noi amăgitorul sub ascunse fețe și ne spune: Oare nu ești tu în stare să faci acest lucru? Și mai adesea atacă pe cei care, prin situația lor s'ar cuveni să fie tari, iar ei sunt slabi și cad ușor. Câte nenorociri și câte nedreptăți nu se săvârșesc numai pentru a arăta că poți să faci un lucru, mai ales rău. Ambiția, lingușirea și mai ales slăbiciunea caracterului și neîncrederea în-țimă în sine însuși, poate produce mult rău.

Leacul la această ispită sunt cuvintele Domnului cu care răspunde diavolului: «Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău». O! voi oameni mari și oameni mici, nu vă lăsați atât de ușor furati și amăgiți de ambiția de a arăta lumii că sunteți altceva decât sunteți în realitate. Căci doar fiecare știți ce puteți!..

Ispita aceasta a mândriei este mai grea și mult rău se mai săvârșește prin ea.

Mântuitorul ne pune însă la îndemână un leac sigur prin virtutea modestiei și încrederii nățarmurite și neîndoelnice în Domnul.

Ca și Mântuitorul, care știa că este fiul cel iubit întru care Tatăl a binevoit și nu mai avea nevoie de alte dovezi din partea lui Dumnezeu, care să-l încredințeze, și noi toți care suntem creștini — suntem fii ai lui Dumnezeu — prin botezul în Iisus Hristos și prin împărțășirea cu Sfintele Taine ale Bisericii.

Intru aceea însă vom și rămâne fii ai lui, întru cât vom avea deplină încredere în El, așa cum a avut însuș Mântuitorul.

Intru aceea vom fi vrednici a ne numi fiii lui, de vom avea în suflete modestia, care este pecetia adevăratei nobleți a sufletului. Numai cel ce nu are nici un merit, acela face caz de pretenșunile sale merite. Cel ce le are, îi este deajuns siguranța că le are, oricine știe să le aprecieze, le apreciază fără să mai fie nevoie a le face reclamă.

Acelaș lucru și cu virtutea. Cine este virtuos cu adevărat, sincer și din inimă curată, acela nu face caz de aceasta, nu se bate cu pumnii în piept, nu-și trâmbițează virtutea la răspântii, și Dumnezeu, care știe și vede toate, îi va răsplăti.

Iar cel ce se preface numai de fața oamenilor a fi virtuos, la orice îndoială a cuiva, e gata să facă orice pentru a o dovedi.

Și în această privință postul ne este de ajutor, prin înfrângerea voinței. Mântuitorul condamnă postul fariseilor care posteau numai ca să se arate oamenilor că postesc. Postul cere umilință, cere înfrângerea trupului, înfrângerea vocii și înfrângerea inimii.

«Iar tu când postești, piaptână-ți părul tău și spală-ți fața ta, ca să nu te arăți oamenilor că postești și Dumnezeu, cel ce vede în ascuns, îți va răsplăti ție la arătare».

Așa dar postul nu este numai să nu mănânci anumite mâncări ci să-ți stăpânești și poftele trupului și apoi să-ți înfrânezi și mândria, ambiția și vanitatea, să trăești, să faci bine, fără a te arăta oamenilor ca fariseii.

Infrânt a doua oară, ispitorul diavol nu se descurajează și nu renunță. El mai are în arsenalul său încă noi arme și mai puternice. Se adresează din nou Domnului — ducându-l pe un munte înalt și arătându-i ținuturile și cetățile din jur — spunându-i. Toate cele ce vezi ție ți le voi da în stăpânire, dacă te vei închina mie.

Incearcă deci diavolul să atace partea cea mai slabă din om, pofta de mărire, de glorie, de putere. Mântuitorul rezistă cu aceiaș ușurință și la această momeală, spunându-i cuvintele

legii «Domnului Dumnezeuului tău trebuie să te închini și numai lui să-i slujești». După aceasta Domnul îi poruncește să se îndepărteze dela el, lucru care-l și face satana, plecând rușinat și ne mai întorcându-se niciodată să-l mai ispitească.

Aceasta este și pentru noi de ieri, de azi, de mâine și de totdeauna, ispita cea mai mare, căreia dacă cineva reușește să-i reziste, atunci mântuirea îi este asigurată, diavolul se îndepărtează de el cu rușine și pentru totdeauna.

Dar câți dintre noi rezistă?

Este de ajuns să ne gândim cât de puțin asupra faptelor ce se întâmplă zilnic, în toate laturile vieții sociale.

Câți dintre cei ce au o fărâcă de putere în mâinile lor nu sunt oricând gata să abuzeze de ea, pentru a se face mai puternici, în dauna altora. Corupția, fie cu bani, fie cu slujbe înalte, fie cu avantajii de tot felul, a stăpânit atâta vreme, asupra celor mai mulți. Și nu știu dacă și azi lucrurile s'au schimbat prea mult.

Gloria luminează atrage cu o putere atât de mare, încât puținii sunt cei ce îi rezistă.

Câți nu se închină azi banului, averilor, măriei, puterii, în loc de a se închina și a sluji lui Dumnezeu.

Cum vom putea oare rezista ispitei? Luând aminte la cuvintele Domnului: — numai lui Dumnezeu trebuie să te închini și să-i slujești.

Dacă ne gândim puțin că toate cele din această lume sunt trecătoare și schimbătoare și că nimic nu poate lua omul cu el în moarte, decât sufletul și faptele sale, vom vedea zădărnicia tuturor, și vom sluji lui Dumnezeu.

«Deșertăciunea deșertăciunilor — zice Eclesiastul — toate sunt deșertăciuni» — singur Dumnezeu este veșnic și atotputernic și numai el merită să i te închini și să-i slujești.

Ce va folosi omului de va stăpâni lumea întreagă, însă își va pierde sufletul său?

Căci în moarte toți suntem egali, împăratul cu sluga, bogatul cu săracul. La nimic nu mai ajută bogăția avută, la nimic puterea avută, ci numai faptele.

Dar chiar încă din viață, nu am văzut noi atâția oameni vanitoși, pe care nu-i mai încăpea pământul, căzând din vârful Scării tocmai în fundul temniței, n'am văzut averi imense, strânse de multă vreme, cu multă trudă, și cu multe nedreptățiri, ruinandu-se? Ce ne-ar putea face să credem că cele ce am

putea câștiga azi, prin slujirea celui rău și închinarea la el, vor fi mai durabile decât cele ce le-au văzut pierind sub ochii noștri?

Și aici postul își are rostul său și ne este de ajutor. Postul trupului am spus că-l slăbește pe acesta și-l încovoae voinței spiritului. Modestia și încrederea în Dumnezeu ne apropie de el și ne întărește. Postul lipsej de strălucire și putere este partea cea mai înaltă și mai importantă. Este înfrângerea pornirilor rele ce se ascund în sufletul fiecăruia.

Reușind a rezista acestei poftes de putere, de mărire, de glorie în lume, vom fi învins pe diavolul, care se va îndepărta și dela noi și nu va mai reveni.

Postul nu este deci numai oprirea de a mânca unele mâncăruri, este mult mai mult. Este oprirea dela rău, dela orice faptă rea și dela orice cuget rău, este înfrânarea și învingerea pornirilor celor mai ascunse din fundul sufletului nostru.

Atunci când vom fi reușit a învinge toate aceste ispite, vom fi cu adevărat creștini, vom fi cu adevărat fii ai lui Dumnezeu și vom face neconținut, toată viața, numai voia lui, numai binele, și numai Domnului Dumnezeului nostru ne vom închina și numai lui singur, îi vom sluji.

Iar diavolului, la toate ispitirile îi vom putea porunci: *«Mergi înapoia-mea satano»*.

G. N. STERPU

Bogații și săracii.

Dreapta retribuire a bunurilor materiale a frământat veacuri dearândul sufletul omenesc.

Oricine este îndreptățit la îndestularea celor mai necesare trebuințe materiale pentru întreținerea vieții. Hrana, îmbrăcămintea, adăpostul sunt cerințe tot atât de necesare trupului, pe cât de necesare sunt spiritului libertatea, dreptatea, solidari-tatea, iubirea, frățietatea sau rugăciunea.

Dumnezeu este părintele nostru al tuturor, iar oamenii, ca fii egali ai aceluiași părinte, sunt deopotrivă îndreptățiți la tot ceea ce părintele nostru comun ne-a lăsat moștenire.

Realitatea vieții se prezintă altfel: Unii stăpânesc aproape totul iar alții aproape nimic.

Starea aceasta de lucruri nu se datorește numai războiului cu distrugerile și dezorganizările ce le-a produs în toate sec-

toarele de producție sau secetii nemiloase ce i-a urmat: Ea a existat în toate timpurile și 'n toate locurile. Societatea antică se caracteriza prin vânarea după averi și desconsiderarea celor săraci. Oamenii erau considerați după neam, religie, clasă, bogăție, cultură; săracii o povară neplăcută, iar sclavii nici nu făceau parte dintre oameni.

Singur la poporul evreesc întâlnim unele condiții mai umane pentru viața omului. Legea lui Moisi prevedea o seamă de restricțiuni pentru cei bogați în favoarea celor săraci, dar aceste legiuiri priveau numai neamului lor, streinii nu se bucurau de nici un privilegiu.

Corupția, viciul, lăcomia după averi, luxul și îmbuibarea erau în floare, când steaua luminoasă dela răsărit a vestit lumii nașterea pruncului Iisus.

Domnul Iisus Hristos a declarat în fața lui Pîlat că împărăția Sa nu este din lumea aceasta (Ioan 18,36), aceasta nu însemnează însă că doctrina creștină nu se interesează de problemele sociale. Când mulțimea dornică de cuvântul Mântuitorului flămânzise în pustiu, El poruncește apostolilor: «dați-le voi să mănânce» (Matei 14,16), ceea ce înseamnă că doctrina Sa nu se îndepărtează de viața reală.

Dar poftele trupului fiind manifestațiuni ce tind mereu înainte; de ce sunt satisfăcute, de aceea ele devin mai pretențioase, omul este ispitit să-și sporească neconținut averile sale —devenind cu timpul robul lor. De aceea Mântuitorul nu scapă nici un prilej de a arăta ascultătorilor săi ce primejdie este bogăția pentru firea cea slabă a omului și ce prăpastie deschide între unii și alții.

Parabola cu bogatul nemilostiv și săracul Lazăr este cea mai vie icoană. Bogatul se îmbrăca în porfiră și in de mare preț și petrecea în fiecare zi înconjurat de slavă. Săracul Lazăr zăcea la porțile lui plin de bube.

Fără mâncare, că s'ar fi mulțumit și cu fărâmiturile dela masa boerului, fără îmbrăcăminte, neavând nici cu ce să-și acopere rănile, fără adăpost, zăcând pe o grămadă de gunoi. Pe deasupra bolnav și părăsit de toți (Luca 16,19).

Tot astfel bogatul care i-a rodit țarina și se întreabă ce va face cu atâtea bogății, gândindu-se numai la el și bucuriile lui (Luca 12, 16), sunt pilde cari arată că avuțiile adunate cu scopuri egoiste sunt dăunătoare și inferioare bunurilor spiri-

tuale, că ce ar folosi omului dacă ar câștiga lumea întreagă dar și-ar pierde sufletul. (Mc. 8, 36).

Omul căzut în lanțurile bogăției uită că are datorii față de aproapele său, uită ce este virtutea de vreme ce «iubirea de argint este rădăcina tuturor răutăților» (I Tîm. 6, 10).

Primejdia ispitelor fiind deci așa de mare, Iisus recomandă ca oamenii să nu-și strângă averi (Matei 6, 19-21) iar când le au îi îndeamnă să le vîndă și să le împartă săracilor. (Luca 12,33; 18, 18-26 etc.).

Prin aceasta însă nu condamnă bogăția în sine. Ci reaua ei întrebuințare. El însuși a cerut ospitalitatea lui Zahau și lui Matei, cari erau bogați și vameși. Departe de a le cere sacrificiul averilor, el pronunță către dânși această justă sentință: «Astăzi s'a făcut mîntuire casei aceștia». A primit de asemenea cu plăcere ca Maria Magdalena să-i spele picioarele cu mirt de nard de mult preț, iar când i-s'a reproșat că se putea vinde acel parfum și cu banii obținuți se putea ajuta săracii, Iisus răspunde: «Bun și plăcut lucru a făcut» (Ioan 12,3).

A combătut averiile din motiv că ele orbesc pe mulți și-i abat de la drumul cel drept.

Averile cari pot fi folositoare aproapelui sunt bune și legitime. «Le veți întrebuința bine, spune Clement Alexandrinul—, vor servi să săvârșești dreptatea. Veți trage din ele partea cea rea, vor deveni în mâinile tale un izvor de neliniște, pentru că natura lor este de a servi nu de a comanda». Pericolul este pentru acela care nu și-a transformat sufletul prin virtutea creștină. Bogăția însoțită de virtutea sufletească și călăuzită de credință, speranță și dragoste, de înțelepciune, dreptate și adevăr, aduce mîntuirea celui ce o posedă. Dacă uneori bogățiile sunt iscor de rele și nemorociri, asta se datorește, ne spune Sf. Ioan Hrisostom faptului că omul abuzează de cejace Dumnezeu a făcut bun, dînd naștere păcatului.

Bogăția nu aparține numai bogatului, ci cari o dețin o folosesc numai pentru ei, trăind în lux, în sațiu și în plăceri, ci sunt răi chivernisitori, nedrepti și furi.

Sf. Vasile cel Mare are cuvinte foarte aspre pentru unii ca aceștia. «Bogații se aseamănă, spune el, cu un om care ar ocupa un loc la un teatru, și care apoi ar opri pe alții să mai intre, deoarece socotește că spectacolul este numai pentru desfătarea lui și niciodată pentru desfătarea obștească... Bogații consideră averile, care sunt comune tuturor oamenilor, cu ale lor, pentru că ei au pus mîna mai întîi pe ele».

«Tu ești slujitorul bunului Dumnezeu, icoonomul semenilor tăi. Nu-ți închipui că ți-au fost date toate bunurile numai pentru îndestularea stomacului tău».

Creștinismul recunoaște deci drept și legitim orice bun câștigat prin muncă, pricepere, hărnicie, voință, veghe și trudă, dar condamnă pe cei cari dețin bogățiile acestei lumi fără să muncească, vestindu-le sfârșitul bogăției lor. (Luca 6, 24-25).

În fața marilor înegalități nu poate fi vorba de armonie, dragoste și pace. Cu drept cuvânt observa cineva: «Unui om flămând, unui om al cărui stomah este chinuit de foame, nu-i poți vorbi despre Hristos, și că nu vei putea să îndrepti gândul unei mame spre Dumnezeu, atâta timp cât copiii ei strigă după pâine» sau «legea iubirii lui Hristos rămâne fără efect, cât timp unii au de toate iar alții mor de foame; unii locuiesc în palate și comfort iar alții în bordee».

Domnul Hristos nu s'a solidarizat cu aceștia; El s'a alipit de cei săraci, pe ei îi întrupează în ființa sa. Pe ei i-a ales pentru a-L înfățișa pururea aici pe pământ. El este cel flămând, cel însetat, cel strein, cel gol, cel bolnav, cel întemnițat. El este săracul.

Cu El și numai prin El se va înfăptui dreptatea socială și pacea pe pământ.

Pr. I. MORARU

Intre muncitori.

Un muncitor tânăr și deprins cu mănuierea fierului ce trebuie să treacă la ciocane m'a întrebat zilele trecute despre un fapt care-l chinuia pe el grozav și încă de multă vreme. Nu putea el înțelege cum se explică faptul, că unii oameni au atâta de suferit pe lumea asta și că sufăr mai ales cei cari nu totdeauna sunt cei mai răi? Îmi spunea de cazul unui muncitor, care fiind vrednic și credincios și-a pierdut ambii părinți, s'a însurat dar i-a murit și soția, iar singurul copil ce-a rămas e și el atins de grozava molimă a ftiziei, care nu iartă pe nimeni. El ajuns la disperare și-a început să se clatine din credința nădejdei lui în Cel care-i Tatăl bunătății desăvârșite. Stătea muncitorul care mă întreba, cu sufletul la gură, să vadă ce-i voiu putea răspunde, fiindcă auzise și el că tot ce vine dela cei trimiși în lume spre a propovedui adevărurile credinței noastre,

nu sunt decât niște povești frumoase în care numai cred astăzi de cât babele și unii oameni întârziți, cari n'au auzit de minunile secolului XX. Cum îi puteam răspunde acestui frate modelator de fier decât aducându-i aminte de însăși lucrul lui?

I-am explicat deci taina fierului, care-i o taină minunată a unor rosturi ce trec dincolo de vreme.

«Iată, frate, i-am spus eu, d-ta ai un răspuns la ceea ce te frământă în însăși truda d-tale din fiecare zi. Nu vezi cât de fără formă și urâte sunt materialele pe care le bați cu ciocanele mecanice și le modelezi după cum vrei? Ce-ar însemna fierul brut dacă nu l-ai vâra în cuptoare la căldura cea mare și dacă nu l-ai bate de zor și pe-o parte și pe alta spre-a face din el ceea ce dorești? Ar rămâne o bucată simplă de fier fără nici o însemnătate și de care nu s'ar folosi nimeni. Și fierul deci trebuie să sufere spre a ajunge prefăcut într'o unealtă de care ai nevoie.

La fel e cu omul. Sunt unii oameni cari au nevoie de aceste suferințe de aceste bătăi cu ciocanul necazurilor. Cu cât sunt bătuti mai tare cu atât devin mai credincioși, mai încercați în asprimile vieții. Focul ce moaie fierul e făcut neajunsurilor din viața asta, foc care curăță și întărește, care luminează și însufletește inima celui prins în nevoi. Prietenul d-tale e acum în focul cel mare. Stă sub căldura necazurilor și-i bătut de ciocanul suferințelor. Va veni însă ziua, când el se va preface în unealta cea nouă, în făptura cea adevărată, când în mijlocul tuturor el va sta ca o stâncă neclătită fiind călit în focul chinurilor prin care trece acum».

Tânărul muncitor făcuse ochii mari și privea la mine nedumerit și acuzându-se parcă de faptul că el nu se gândise la așa ceva până acum.

Ne-am despărțit în ziua aceea fără să ne mai spunem nimic. Ce-o mai fi vorbit el cu prietenul său nu știu. Ceea ce știu e că prietenul său e acum o piesă curată în marele motor al milei creștine. De unde are, de unde n'are ajută pe unii din frații săi. Focul necazurilor l-a lămurit așa cum se lămurește aurul.

Și el e acum unealtă de aur în mijlocul prietenilor săi.

Preotul IOAN CHIRVASIE

Bis. «Dintr'o zi»

CRONICA INTERNĂ**Instalarea noului stareț la M-rea Neamțu**

Prin Inaltă decizie patriarhală, P. C. Arhim. Haralambie Vasilache, exarhul Mănăstirilor din cuprinsul Eparhiei Ungro-Vlahiei, a fost învrednicit cu aleasa demnitate de stareț al voevodalei Monastiri a Neamțului.

P. C. Arhim. Haralambie Vasilache, este un monah distins, cu frumoase calități duhovnicești, cu un pătruns spirit gospodăresc, neîntrecut vorbitor și iscusit mânuitor de condei.

Dar mai presus de toate, noul stareț al Neamțului, este înzestrat cu acele calități care cinstesc trăirea monahicească: smerenie, modestie, nerăvnitor de arginți, disciplinat ierarhiei.

Cu asemenea daruri sufletești și cu o nesățioasă putere de muncă, P. C. Arhim. Haralambie Vasilache merge în Moldova, în fruntea soborului așezării monahicești dela Neamțu, în scaunul cinstit de Paisie și de starețul cărturar Nicodim Munteanul, actualul Patriarh al Țării.

La Neamțu, Prea Cucernicia Sa, nu merge ca realizator și creator de lucruri noi în domeniul gospodăresc și cel spiritual.

Succesorilor I. P. S. Nicodim, în demnitățile pe care le-a cinstit cu munca, priceperea și știința Sa, nu le cade deobiceiul în sarcină decât a se strădui să menție în starea de înflorire vie, trainică și neștirbită, operele temeinicite de Inalt Prea Sfinția Sa în toate domeniile.

Așa s'au întâmplat lucrurile la Huși, la Iași, la Neamțu și peste tot, unde Inalt Prea Sfinția Sa a trasat brazde adânci de creații și ctitorii care vor grăi veacurilor.

Mai mult ca oricine, P. C. Arhim. Haralambie Vasilache, fiul al Moldovei, crescut la umbra măreață a Catedralei metropolitane a Iașilor, cunoaște realizările temeinicite de I. P. S. Patriarh Nicodim acolo pe glia moldovenească și mai cu seamă la Neamțu.

Suntem încredințați că stareția P. C. Arhim. Haralambie Vasilache va însemna o înviorare și o înflorire a măreței opere trăinicite de I. P. S. Nicodim la Neamțu, care a suferit mult din pricina vremilor turburi de război.

Solemnitatea instalării P. C. Arhim. H. Vasilache ca stareț al Mănăstirei Neamțului, s'a desfășurat într'un cadru plin de însuflețire în ziua de 24 Ianuarie 1946.

Instalarea noului stareț a făcut-o P. S. Arhiereu Athanasie, Episcop Locotenent al Râmnicului Noului Severin, delegat al I. P. S. Patriarh Nicodim.

Prea Sfinția Sa a sosit la Mănăstirea Neamțu Lunj 21 Ianuarie, însoțit de către P. C. Arhim. Haralambie Vasilache, fiind întâmpinat cu multă îmbucurare de către întregul sobor de un sobor de preoți și diaconj (în frunte cu Arhimandriții Ambrosie, Demosten, Vladimir Protosinghelij Ghervasie, Dosoftei, David etc.).

Joi 24 Ianuarie a. c., s'a oficiat în biserică o slujbă arhierască de către P. S. Episcop Locotenent Athanasie, înconjurat de un sobor de preoți și diaconj în frunte cu Arhimandriții Ambrosie, Demosten, Vladimir Protosinghelij Ghervasie, Dosoftei, David etc.

Înainte de începerea Sf. Liturghii, s'a făcut instalarea în scaunul stărețesc a P. C. Arhim. Haralambie.

Cu această ocaziune P. S. Episcop Athanasie a rostit o însuflețită cuvântare, arătând marele rol pe care l-a avut, și-l are I. P. S. Patriarh Nicodim în viața Mănăstirii Neamțu, care poate fi socotită cea mai strălucită așezare monahală nu numai din țară, dar chiar din întregul Orient creștin ortodox.

Pomenește de prima restaurare a sf. Mănăstiri Neamțu, făcută de I. P. S. Patriarh Nicodim, restaurare temeinicită cu grele sacrificii în timpul stăreției I. P. S. Sale, care a însemnat realizări și opere mărețe în toate domeniile de activitate.

«Datorită împrejurărilor, — spune P. S. Episcop Athanasie, — Mănăstirea are nevoie de o nouă învioreare a vieții de odinioară. În acest scop I. P. S. Patriarh a trimis ca stareț pe P. C. Arhim. Haralambie Vasilache, care cu pricepere și vrednicia sa, urmează să refacă ceiace vremurile au avariat, readucând iarăși vremurile de înflorire a vieții spirituale și gospodărești a Mănăstirii Neamțu» — a încheiat P. S. Episcop Locotenent Athanasie.

P. C. Arhim. Haralambie Vasilache, a răspuns printr'o înaripată cuvântare, prezentând personalitatea I. P. S. Patriarh Nicodim, conducătorul de fapt și ocrotitorul acestui așezământ monahal, și apoi a dezvoltat problema: «*Rostul starețului în mijlocul obștei monahale*», care a impresionat în chip deosebit de plăcut soborul.

După solemnitatea din biserică, a urmat o agapă frățească la trapiză, unde P. S. Episcop Locotenent Athanasie luând cuvântul a, adus elogiul M. S. Regelui Mihai I, către care se în-

dreaptă întreaga țară recunoscătoare pentru felul cum a îndrumat destinele neamului spre izbândă.

«Cu toții legăm cele mai frumoase speranțe de mai bine pentru viitor, de înțeleapta conducere a M. S. Regelui Mihai I și a Părintelui spiritual al Neamțului, I. P. S. Patriarh Nicodim» — a încheiat P. S. Episcop Athanasie, după care corul școlii monahale a intonat» «Mulți ani trăiască».

Cu prilejul solemnității de la Mănăstirea Neamțu, P. S. Episcop Locotenent Athanasie a vizitat seminarul mănăstiresc, unde a fost întâmpinat de P. C. Arhim. Demosten Tebeica, directorul instituției și de întreg corpul profesoral.

În dorința P. S. Athanasie, fiind și vizitarea satului natal al I. P. S. Patriarh Nicodim, în ziua de 22 Ianuarie, P. S. Sa însoțit de P. C. Consilier Ghenadie, Arhim. Demosten Tebeica, Arhim. Victor, Arhim. Vladimir și Protos. Teofil, s'au deplasat la Pipirig, unde a cercetat îndeaproape măreața clădire a noiei bisericii înălțate de I. P. S. Patriarh, interesându-se de mersul lucrărilor. Apoi P. S. Sa a mers la casa unde s'a născut Conducătorul duhovnicesc al Țării.

Peste tot la Neamțu, se simte ochiul, gândul și mâna I. P. S. Patriarh, — socotit cu drept cuvânt al doilea ctitor al Mănăstirei Neamțu.

GRIG. SPIRU

Noua Lege a Cultelor. În cursul lunii Februarie a. e., a avut loc la Ministerul Cultelor o consfătuire a reprezentanților tuturor cultelor și asociațiilor religioase din țară, pentru a discuta și a face propuneri în vederea întocmirii noiei legi a Cultelor în lumina conferinței dela Moscova, a celor 3 mari Puteri.

S'a hotărât ca fiecare cult și asociație religioasă, ce are credincioși în țara noastră, să alcagă și să delege pentru viitoarea consfătuire, câte un reprezentant înputernicit, care să facă propuneri concrete și să ia parte la lucrările preliminare întocmirii noiei legi.

Din părerile exprimate de reprezentanții prezenți, se desprinde ideia generală că noua lege trebuie să ofere toate garanțiile unei depline și adevărate libertăți religioase și totodată să cuprindă și dispozițiunile necesare ca nu cumva, sub motivul propagandei religioase, să se producă manifestări împotriva ordinii de Stat și cu caracter tendențios, știut fiind, că unele din preținsele secte religioase erau create în Germania și în alte părți cu scopuri politice și de destrămare națională.

Fundația Culturală «Regele Mihai I», Căminul Cultural Județean «Prahova», printr'un raport înaintat I. P. S. Patriarh Nicodim, remarcă în cuvinte călduroase aportul prețios adus acelei fundații de către un număr de 85 preoți din acel județ. I. P. S. Patriarh a luat act cu deosebită bucurie de prețuirea ce se acordă de Fundația Culturală «Regele Mihai I» activității preoțimej noastre pe terenul cultural și național. Această activitate nu constituie pentru Biserica noastră un lucru nou și deosebit. Totdeauna preoțimea a ținut fruntea pe acest teren. Remarcăm numai faptul că și alte instituții de stat, recunosc acest lucru, făcându-se astfel dreptate preoțimej române.

Spațiul restrâns al revistei nu ne permite a le reda numele tuturor. Ținem însă a remarca și sublinia aici lucrarea lor frumoasă, adăugând și noi prețuirea și bucuria noastră.

Dorim deasemeni ca exemplul lor să servească de îndemn și celorlalți, ca toți să-și dea concursul neprecupețit, fiecare după puterile sale, pentru propășirea măreței opere de culturalizare a poporului, dusă cu atâta râvnă, pricepere și succes, de către Fundația Regală «Regele Mihai I».

CRONICĂ EXTERNĂ

Inscăunarea noului Patriarh Ecumenic la Istambul.

La 17 Februarie a. c., a încetat din viață la Istambul I. P. S. Sa Patriarhul Ecumenic *Veniamin*, în vârsta venerabilă de 74 ani, scaunul de Patriarh ecumenic rămânând vacant. Ocuparea lui cu un nou și vrednic titular, era o problemă prea importantă, pentru întreaga ortodoxie, ca acest lucru să întârzie.

Vacanța a durat deabia câteva zile. La 21 Februarie s'a și făcut alegerea și instalarea noului ales. Prea fericitul ales pe scaunul cel mai înalt al ortodoxiei, a fost I. P. S. Maxim.

Solemnitatea instalării I. P. S. Sale Maxim V-lea a avut loc în Catedrala Sfintei Patriarhii din Istambul, cu tot fastul și solemnitatea obișnuită în trecutul bisericii.

Au luat parte la această măreață sărbătoare ortodoxă Consulii statelor Ortodoxe, ai Rusiei, Greciei, României și Jugoslaviei. Demn de luat în seamă și prilej de mare bucurie pentru întreaga ortodoxie, este fără îndoială faptul că reprezentantul celei mai importante țări ortodoxe, marea Republică Sovietică, ia parte la acest eveniment, pentru prima oară dela revoluția din 1917.

CĂRȚI - REVISTE.

Revista Teologică. Organ de știință și viață Bisericească al Sf. Mitropolii a Ardealului, a împlinit 35 de ani de viață. Revista Teologică este stegarul presei bisericești a Ardealului.

Lupta dată de ea pe ogorul Domnului, pentru luminaarea și întărirea sufletelor drept credincioșilor creștini ortodocși, este demnă de toată lauda. Fondul serios și sănătos, forma academică și stilul clar în care se desbata în ea, toate problemele vieții bisericești ortodoxe, fac din una din această revistă una din fruntașele scrisului bisericesc din țara noastră.

Urăm distinsului confrate dela Sibiu, viață lungă, spor la treabă și succes în lupta cea bună.

Buletinul Eparhiei Argeșului, în numărul pe Martie a. c. prezintă un material ales. Un articol al P. C. Consilier M. S. Diaconescu, precizează locul, rolul și atribuțiile protopopului în administrația bisericească și de îndrumare a preoțimii. Prof. M. Mihăileanu. arată în articolul «Obiceiuri părăsite, deși folositoare», că vizitele preotului la domiciliul credincioșilor cu ocazia marilor sărbători, Crăciun, Bobotează, Sf. Paști, la 1 ale luni, etc. nu sunt numai prilejuri de venituri, ci prilejuri pastorale de contact direct cu credincioșii săi și nu trebuie să părăsite. Pr. D. Sandu, deasemeni se ocupă într'un interesant articol despre necesitatea colportajului religios.

Biserica și Școala. Revistă oficială a Episcopiei Aradului, se preocupă în mod permanent de problema misionară. Preocuparea nu e de azi, ci mai de mult. Apreciem zelul misionar și-i dorim roade bogate.

Remarcăm în Nr. 10 din 3 Martie 1946, un articol foarte bun al Pr. Mircea Munteanu, despre «*Câmpul Misionar* în care se stabilește cu mult discernământ, poziția misionarismului în raport cu pastorația.

Se arată că «pe când pastorația are mai mult un caracter de ordin moralizator, îndrumător și educativ, misionarismul acționează viu, prin toate mijloacele ce-i stau la dispoziție. Este adică, realizarea practică pe teren a tuturor perceptelor evanghelice».

«A căuta cu toată puterea fizică și morală să ușureze soarta celui nenorocit și să-l readucă la liman, trezindu-i în același

timp în suflet viabile adormite, se cheamă a face o operă creștinească. Incadrarea bărbaților, femeilor, tinerilor și a copiilor de școală în societățile educative-morale, realizarea lucrărilor de asistență socială, ocrotirea copiilor sugaci, combaterea alcoolismului, asistența femeilor decăzute, răspândirea tipăriturilor religioase etc., toate acestea constituie câmpul nesfârșit al muncii misionare».

Unindu-ne cu concluziile autorului, dorim să le vedem aplicate și generalizate.

Recomandare.

D-l prof. Nelu Ionescu, din București, a tipărit de curând, două cărți de muzică românească. Ce numesc: «Colinde din Oltenia» și «Lumină Lină» — trei cântece pentru voce cu pian.

Lucrările prezintă o reală valoare muzicală și una națională, ele păstrând nealterat spiritul tradiționalelor noastre melodii populare.

Le recomandăm călduros atât P. C. Preoți din eparhie, pentru folosirea lor în parohii, școlile primare și ateneele populare, cât și binecredincioșilor creștini, pentru desfătarea sufletului cu melodii curate românești.

Doritorii le pot procura direct dela autor, București, str. Sf. Apostoli, 61, prețurile fiind extrem de moderate—«Colinde»—lei 350 exemplarul și «Lumină Lină»—lei 300 exemplarul.

Mulțumiri

Parohia Sf. Voevozi din Com. Jupânești-Muscel, aduce pe această cale, mulțumiri D-lui Dr. Gh. I. Marinescu, fiu de preot, din această comună, domiciliat în București, pentru donația unui rând de veșminte preotești în valoare de lei 127.000, făcută bisericeji acestei parohii.

De unde a dat, Dumnezeu să-i înmulțească însutit și să reverse asurpa lui și casei sale, harurile sale cele bogate.

Epitropia și consiliul parohial al bisericii Puțul Înalt din București, aduc depline mulțumiri D-lor Valeria și Dumitru Angelescu, pentru următoarele donații făcute acestei sf. biserici: 1 sfeșnic cu 5 brațe argint; 1 pereche cununii argintate, 1 vas pentru aghiasmă; argintat 1 cruce argintată; 1 rând acoperămintele pentru sfințele Daruri; 6 mănecă; 1 ochtoih mare; 1 liturghier.

Toate în valoare de lei 350.000.

Dumnezeu să-i binecuvinteze pe cei ce iubesc Casa Sa

Preotul Teodor Istrate, dela parohia II-a Dobrotești-Telemorman, împreună cu epitropii și consilierii parohiali, aduc și pe această cale mulțumiri călduroase următorilor buni creștini, cari au binevoit să contibue cu darul lor, la punerea temeliei noului Sf. Locaș de închinăciune:

1. Domnului Barbu Cristescu care a donat 300.000 lei.
2. Domnului Radu Polimeride care a donat 100.000 lei.
3. Domnului Mitică Manea-T.-Măgurele, fiu al comunei Dobrotești, care a donat 100.000 lei.
4. Domnului D-tru Urmaticu care a donat 250.000 lei.
5. Doamnei Rodica Fl. Urmaticu care a donat 200.000 lei.
6. Domnului Alex. Berindei care a donat 30.000 lei, precum și tuturor enoriașilor ai acestei parohii, cari din puținul lor, au făcut să se poată obține suma de 4.600.000 lei, valoarea lucrării de mai sus, executată în toamna aceasta.

Dumnezeu, martor al faptelor bune, să răsplătească fiecăruia, după sfânta sa voie.

Paroh Pr. T. ISTRATE

Aleasă prețuire

Socotim că merită din partea parohiei Sf. Nicolae Malaxa și din partea bisericii întregi, Domnul *Sava Păcuraru*, funcționar superior al Uzinelor Malaxa, pentru faptele sale alese de vrednic și adevărat creștin.

D-sa, din dragostea de semeni, esența însăși a creștinismului, s'a ocupat cu râvnă și pricepere de realizarea unui parc de locuințe muncitorești pentru lucrătorii uzinelor.

Strângând în jurul său un grup de lucrători, înfrățiți în dorința de a-și avea căminele lor proprii, au cumpărat un teren de circa 80 parcele de case.

În parcelarea acestui teren, la propunerea d-lui *Sava Păcuraru*, propunere acceptată cu entuziasm de toți muncitorii, au rezervat în mijloc o parcelă de 500 metri pentru înălțarea unei sfinte biserici.

Această parcelă au înțeles să o plătească ei împreună cu toate cheltuelile contractului de vânzare-cumpărare. Ba mai mult, au toată dragostea și pun tot interesul să-și zidească biserică.

Dorința lor și fapta lor stă pe linia permanentă a neamului nostru românesc. Totdeauna, când un grup de români și-au creiat sălaşe într'un loc, nelipsită a fost grija de a-și zidi o bi-

serică, numai așa considerând că opera lor va avea succes și durată. Totul sub oblăduirea bisericii și binecuvântarea lui Dumnezeu.

Apreciem fapta creștinească a Domnului *Sava Păcuraru* și a grupului de muncitori dela Uzinele Malaxa, le dorim tot succesul și rugăm pe bunul Dumnezeu să le ajute a-și realiza căminele lor proprii și casa lui Dumnezeu, spre binele și fericirea lor personală și spre slava lui Dumnezeu și a sfintei noastre biserici ortodoxe române, car e este mândră că are între credincioșii săi astfel de fii, vrednici de strămoșii lor.

A n u n ț

Ca urmare la adresa Onor. Minister al Cultelor Nr. 36228/945, D-l zugrav Ioan Dumitrescu este reclamat de către parohia Recea, com. Răcătău, jud. Bacău, dela care a încasat în luna Martie 1944 aconto în vederea pictării bisericii parohiale, lucrări pe care nu le-a executat.

Organele protopopești și parohiale sunt rugate pe această cale, să comunice Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor orice informație ar avea despre acest zugrav.

Paroh, *Pr. Mihail Ionescu*

